

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΚΙΝ ΟΥΩΡΜΠΕΚ

ΕΝΑΣ ΤΟΛΜΗΡΟΣ ΑΠΑΤΕΡΗ ΠΟΥ ΛΙΓΟ ΕΛΕΙΨΕ ΝΑ ΓΙΝΗ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

(Από τὰ κείμενα τῆς ἀρχαίας χρονικῆς τοῦ Ἀγγλικοῦ Μεσαίωνα)

ΕΤΑ τὸν θάνατό του (1483), ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος Δ', ἄφηκε δύο γιουσι, τὸν μεγαλύτερο Ἐδουάρδο, πρίγκιπα τῆς Οὐαλλίας, καὶ τὸν μικρότερο Ριχάρδο, δούκα τῆς Ὀρκνης. Ὁ θρόνος ἀντὶς δικαιοδικαίκα στὸν πρωτότοκο Ἐδουάρδο, ἀλλὰ ἐπειδὴ καὶ τὰ δύο τὸν πατέρα ἦσαν μακρὰ, ὁ πατέρας τους ὤρισε, λίγες ὥρες πρὶν ξεψυχησεῖ, τὸν ἀδελφὸ του Ριχάρδο, δούκα τοῦ Γαλλοῦσσεστερ, κληρονόμο τὸν καὶ ἀντιβασιλέα, ὥσπου νὰ ἐνθρονισθῇ ὁ πρίγκιπ τῆς Οὐαλλίας καὶ ν' ἀναλάβῃ τὸ θρόνο.

Ἔτσι, μόλις ὁ Ἐδουάρδος Δ' ἔλειψε γιὰ πάντα τὰ μάτια του, ὁ δούξ τοῦ Γαλλοῦσσεστερ ἀνάλαβε τὴν ἀντιβασιλεία. Γιὰ κόμισσο καιρὸ τὰ δύο βασιλοπούλα ἔζησαν ἡσυχὰ καὶ ξενειοσαστα, ὑπομένοντας τὸν αὐταρχικὸ χαρακτήρα τοῦ θεοῦ τους, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θ' ἀργούσαν νὰ ἐνθρονισθοῦν καὶ ν' ἀπαλλαγθοῦν ἀπ' τὴν κηδεμονία του. Ἀλλὰ ἡ ἐξουσία εἶνε γλυκαστὴ καὶ πρὸ πάντων γιὰ ἕνα ἄνθρωπο φιλόδοξο, οὐκ τὸν Ριχάρδο τοῦ Γαλλοῦσσεστερ. Ὅσο περνοῦσε λοιπὸν ὁ καιρὸς, τόσο ὁ ἀντιβασιλεὺς ἔσπασε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βρῇ ἕνα τρόπο νὰ κρατήσῃ μονίμως τὸ θρόνο.

Ἔτσι, μὰ μέρα, οἱ δύο πρίγκιπες εἶδαν ξαφνικὰ νὰ εἰσποιοῦν στὰ διαμερίσματά τους μερκοὶ ἀπ' τοὺς ἐμπιστοὺς αἰμακούς τοῦ ἀντιβασιλέως μαζί με ἀρκετοὺς φρουρούς. Οἱ ἐπιδρομεῖς αὐτοὶ ὀχνητὰν ἐπάνω στοὺς δύο νεαροὺς πρίγκιπες, τοὺς ἔδεσαν καὶ τοὺς μετέφεραν ἀμέσως στὸν πύργο τοῦ Λονδίνου, ποῦ ἦταν γιὰ τὴν Ἀγγλία τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὅτι ἡ Βασίλισσα γιὰ τὴ Γαλλία. Στὸν τρομερὸ αὐτὸ πύργο τοὺς ἐφυλάκισαν καὶ τοὺς δὶν ὁ ἕνα σκοτεινὸ διαμερίσμα καὶ ὁ ἄλλος μόνον δὲν ἀπέλασαν ν' ἀκούουν τις διαμαρτυρίες τους, ἀλλὰ οὐτε καν ἐξήγησι τοὺς ἔδωσαν γιὰ τὴν ἀπρόοπτη σὺλληψη καὶ φυλάκισι τους.

Ἡ φυλάκισι τὸν δύο νεαρῶν πρίγκιπων δὲν κράτησε πολὺν καιρὸ. Μία νύχτα, ὁ μικρὸς Ριχάρδος ἔκουσε νὰ τρέξῃ ἡ κλειδαμὰ τοῦ κελιοῦ, στὸ ὅποιο ἦσαν κλεισμένοι καὶ εἶδε νὰ μπαίνουν μέσα δέκα ἄνθρωποι μετὰ ἰσχυρὰς φρουρονομίης. Κατάλαβε τότε ἀμέσως τί ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ. Πετᾶχτηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι του καὶ φώναξε :

— Ἀδελφέ μου, σίγη!... Ἐρχονται νὰ μᾶς σκοτώσουν!...

Ὁ πρίγκιπ τῆς Οὐαλλίας κομμάτια βαθεῖα καὶ ὥσπου νὰ ξυπνήσῃ καὶ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του, οἱ ἄγριοι ἐπιδρομεῖς τραβήξαν τὰ σπαθία τους καὶ τοιμύστηκαν νὰ τοὺς ἀνακόψουν.

Ὁ δούξ τῆς Ὀρκνης γονάτισε τότε μπροστὰ στοὺς κωκυθόρους καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς παρακαλῇ νὰ σκοτώσουν αὐτὸν καὶ νὰ λιποθύουν τὸν ἀδελφὸ του. Ἄκαρδοι ὅμως καὶ ἀσυγκίνητοι, οἱ κωκυθοὶ τοὺς ἔσφαξαν ἀλύττητα καὶ τοὺς δύο, ἔβρυν τὰ πτώματά τους ἔξω ἀπ' τὸν πύργο τοῦ Λονδίνου καὶ κείναι ποτὲ δὲν ἔμειθε πού τὰ ἔβρισαν.

Ἀνεκλόγητος πατὴρ ὁ δολοφόνος ἀντιβασιλεὺς, ἀνεκνήρυσθη βασιλεὺς μετὰ τὸ ὄνομα Ριχάρδος Γ'. Δὲν ἔχαριξε ὅμως πολὺν καιρὸ τὸν θρόνο, γιατί ἐπειτα ἀπὸ δύο χρόνια, στὰ 1485, πολλοὶ φεουδάρχαι τῆς Ἀγγλίας ἐπανεστίασαν ἐναντίον του, μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἐρρίκο Τυντόρ, ὁ ὁποῖος ἐνίκησε στὴ μάχη τοῦ Μπύσγουορθ τὸν Ριχάρδο καὶ ἀνεκνήρυσθη ὁ ἴδιος βασιλεὺς, μετὰ τὸ ὄνομα Ἐρρίκος Ζ'.

Λίγα χρόνια ἀργότερα, στὰ 1492, στὴν Αἰθίῃ τὸ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας παρουσιάστηκε ἕνας νεαρὸς καὶ ὄραφάτος εὐπατριδῆς, προστατευόμενος τῆς δουκίσης τῆς Βουργουνδίας, ἡ ὁποία ἦταν μανιώδης ἐχθρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐρρίκου Ζ'. Ὁ εὐπατριδῆς αὐτὸς ὑποστήριξε πῶς ἦταν ὁ Ριχάρδος, δούξ τῆς Ὀρκνης, ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου Δ' καὶ ὅτι εἶχε γλυτώσει ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τῆς σφαγῆς τοῦ πύργου τοῦ Λονδίνου. Στὰ λόγια του αὐτὰ ἐπίστεψαν πολλοὶ εὐπατριδαί, ἀφοῦ μάλιστα τὰ ἐπαθεῖωνε καὶ ἡ πανίσχυρη δούκισσα τῆς Βουργουνδίας. Ἔτσι, πολλοὶ Ἀγγλοὶ εὐγενεῖς, ἄλλοι ἀπὸ ἀφοσίωσι στὴν παλιὰ δυναστεία καὶ ἄλλοι ἀπὸ μίσος στὴν νέα δυναστεία τοῦ Ἐρρίκου Τυντόρ, ἔτρεξαν στὸ Παρίσι καὶ ἐδίδωσαν πίστι καὶ ὑποταγὴ στὸν Ἐδουάρδο, ἔτοιμοι νὰ θυσιαστοῦν καὶ τῆ ζωῆς τους γιὰ νὰ ἀνακτήσῃ τὸν θρόνο τοῦ πατέρα του.

Πλὴν αὐτῶν, εἰδοποιήσαν τὸν Ἐδουάρδο πῶς θὰ τὸν ὑποστήριζαν στὸ κίνημά του, πρὸς ἀνάκτησι τοῦ θρόνου τῆς Ἀγγλίας καὶ ἀρκετοὶ Ἀγγλοὶ εὐπατριδαί, ἐδρισκόμενοι τὴν ἐποχὴ αὐτὴ στὴν Ἀγγλία. Μεταξὺ τῶν τελευταίων αὐτῶν ἦταν καὶ ὁ αὐθάρχης τοῦ Ἐρ-

ρίκου Ζ', ὁ ξακουτὸς Στάνλεϋ.

Μόλις τὰ ἔμαθε αὐτὸ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐρρίκος Ζ', ἔστειλε ἕνα ἀντιπροσώπο τὸν στὴν βασιλεία τῆς Γαλλίας καὶ διεμαρτυρήθη γιὰ τὸ φιλοξενεῖσθε στὴν Αἰθίῃ τοῦ ἕνα προσώπου ἐχθροῦ του, ἕνα συννοήτη. Ὁ Γάλλος βασιλεὺς ἀπὸ φόβου μήπως οἱ Ἀγγλοὶ ἔσφαρχοῦν τις ἐπιδρομὲς τὸν ἐναντίον τῆς Γαλλίας, ἔδωξε τὸν δούκα τῆς Ὀρκνης Ριχάρδο ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἀλλὰ τότε ἐπενέβη ἀμέσως ἡ δούκισσα τῆς Βουργουνδίας καὶ ἔδωσε ἄσυλο στὸν Ἐδουάρδο στὸ δικὸ της φέουδο, τὸ δουκάτο τῆς Βουργουνδίας, ὅπου ἄρχισαν νὰ συγκεντρώνονται ἀπὸ ὅσοι οἱ ἀπαδοὶ του. Τότε πατὴρ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐρρίκος Ζ' κατέφυγε σ' ἕνα τέχνασμα γιὰ νὰ ἐξουδερώσῃ τὸν ἀντίπαλό του. Ἀνέθεσε δηλαδὴ σ' ἕνα εὐπατριδῆ τῆς ἐμπιστοσύνης του, τὸν ἱππότη Κλίφφοντ, νὰ παρουσιαστῇ στὸν δούκα τῆς Ὀρκνης, νὰ τοῦ πῇ ὅτι μισεῖ τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ καταστῇ στὸ στρατὸ του. Ὁ Ἐδουάρδος ἔπεισε στὴν παρὰ αὐτῆ καὶ ἔπεισε τὸν Κλίφφοντ ἵπασπιστὴ του. Ἔτσι, ὁ Κλίφφοντ ἔμειθε ὅλα τὰ μυστικὰ του καὶ ὅλη τὴν ὀργάνωσί του καὶ ἔστειλε στὸν Ἐρρίκο ἕνα πλήρη κατάλογο τὸν ἀπαδῶν του, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν στὴν Ἀγγλία. Πρῶτος στὸν κατάλογο αὐτὸ ἦταν ὁ λόρδος Στάνλεϋ, ὁ ὁποῖος συνελήφθη ἀμέσως καὶ μετὰ μὴ πρόχειρη δίκη ἀπεκεφαλίσθη στὸν πύργο τοῦ Λονδίνου.

Ἀμέσως κατόπιν ὁ δαμιόνιος Κλίφφοντ ἐπιχρόνησε τὸν βασιλέα του, ὅτι ὁ δούξ τῆς Ὀρκνης Ἐδουάρδος δὲν ἦταν γιουὸς τοῦ Ἐδουάρδου Δ', ἀλλὰ ἕνας ἄλλος Ἀγγλὸς εὐπατριδῆς, ὅτι τὸ πραγματικὸ τὸ ὄνομα ἦταν Πέρκιν Οὐόρμπεκ καὶ ὅτι ἐπειδὴ ἔμοιαζε ἱεραβολικὰ μετὰ τὸν δολοφονηθέντα γιου τοῦ Ἐδουάρδου, ἡ δούκισσα τῆς Βουργουνδίας, ἀπὸ μίσος πρὸς αὐτὸν, συνέλαβε τὸ σχέδιον νὰ τὸν παρουσιάσῃ ὡς μνηστήρα τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου.

Οἱ ἀφοσιωμένοι στὸν βασιλέα Ἐρρίκο εὐπατριδαί ἐφρόντισαν νὰ διαδόσουν ἀμέσως στὸν Ἀγγλικὸ λαὸ τις πληροφορίες αὐτές. Κι' ὅταν πατὴρ ὁ φεουδοῦς τῆς Ὀρκνης ἀποφάσισε νὰ δράσῃ καὶ ἀποβιάστηκε μετὰ μετὰ τοὺς ἀπαδοὺς του σὲ μὴ ἀπὸ τῆς Ἰρλανδίας, βρέθηκε μπροστὰ σὲ χιλιάδες ἐνόπλιον χωρικοὺν καὶ σ' ἕνα ἰσχυρὸ σῶμα ἀγγλικοῦ στρατοῦ καὶ ἱκέστη ἀληθινὴ πανωλεθρία!

Μολταταῦτα, ὁ φεουδοῦς Οὐόρμπεκ κατόρθωσε νὰ γλυτώσῃ καὶ μετὰ καμμιὰ ἐγκατοστή ἀπὸ τοὺς ἀπαδοὺς τοῦ ἔφυγε πρὸς τὴ Σκωτία, ἀπ' τὸν βασιλέα τῆς ὁποίας, Ἰάκωβος τὸν Δ', ζήτησε φιλοξενία. Ὁ Ἰάκωβος Δ', εἶτε γιατί ἐπίστεψε ὅτι ὁ φεουδῆς ἦταν ὁ πραγματικὸς δούξ τῆς Ὀρκνης, εἶτε γιατί ἤθελε νὰ ἐπιωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν ἐχθρὸ τοῦ βασιλέα τῆς Ἀγγλίας, ἔδωσε πρόθυμα ἄσυλο καὶ συνδρομὴ σ' αὐτόν. Τὸν ἐπάντρεψε μάλιστα μετὰ μὴ ἀνεμὰ του.

Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες, ὁ Οὐόρμπεκ, τεθεῖς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν παλιῶν ἀπαδῶν του καὶ ἄλλων νέων ποὺ εἶχαν συγκεντρωθεῖ γύρω του ἐντομεταξὺ καὶ ἐνὸς ἀρκετὰ μεγάλου Σκωτσέζικου σώματος στρατοῦ, τὸ ὅποιο τοῦ εἶχε δοθεῖ ὁ Ἰάκωβος Δ', ἐξεστράτευσεν ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας. Στὴν Κορνουάλλη συναντήθηκε μετὰ τὸ στρατεῖμα ποὺ ἔστειλε ἐναντίον του ὁ Ἀγγλὸς βασιλεὺς καὶ τὸ νίκησε. Κατόπιν ἐκνήρυσσε ὀλόκληρο τὸ δουκάτο τῆς Κορνουάλλης καὶ ἐκεῖ ἐπέστη πλέον βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, μετὰ τὸ ὄνομα Ριχάρδος Δ'.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ὅμως αὐτῆς, ἡ Τύχη ἔπαυε νὰ εἶνε εὐνοϊκὴ στὸν φεουδοῦκα τῆς Ὀρκνης. Ἀγνωστος γιὰ τὸ Ἰάκωβος Δ' τῆς Σκωτίας ἔλειψε ἔξωκα συνθήκη εἰρήνης μετὰ τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Ἐρρίκο Ζ' καὶ διέταξε τοὺς Σκωτσέζικους πολεμιστὰς νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν Οὐόρμπεκ καὶ νὰ ἐγκατανοῦν στὴ Σκωτία.

Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ στρατὸς ποὺ ἔμεινε πίσω στὸν νεαρὸ τυχοδιώκτη, ἦταν πολὺ μικρὸς. Ὁ Ἐρρίκος Ζ' ἐπωφεληθῆκε τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς. Ἔστειλε ἀρκετὸ στρατὸ ἐναντίον τοῦ φεουδοῦ Ριχάρδου, τὸν ἐνίκησε καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ καταρθῇ ὀλοήμερος καὶ νὰ κρυφθῇ σ' ἕνα ἐρημικὸ κελί. Ἀλλὰ ὁ Ἐρρίκος τὸν ἀνεκάλυψε ἐκεῖ, τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ἔφερε μαζί του στὸ Λονδίνο ἀλλοσποδμενὸν, ἀναγκάζοντάς τον νὰ βαδίξῃ πεζῶν, σέρνοντάς μὴ πολλὰ βαρεὰ ἀλυσίδα. Ὅταν ἔφτασαν στὸ Λονδίνο, οἱ φρουροὶ τοῦ φεουδοῦ Ριχάρδου τὸν ἀνάγκασαν νὰ στέκεται στὰ κεντρικὰ μέρη, νὰ γονατίζῃ καὶ νὰ φωνάζῃ θανάτῃ, ὅτι εἶνε ἀπατελὸν!..

Τὸν ἔλειψαν κατόπιν στὸν πύργο τοῦ Λονδίνου. Ἐκεῖ ὁ Οὐόρμπεκ, παρ' ὅλα ὅσα εἶχε τραβίξῃ, ἐπεχείρησε νὰ δραστηριοσθῇ. Ἀνακαλύφθηκε ὅμως καὶ κλειστικὸς σ' ἕνα ὑπόγειο κατασκοπετικὸ κελί, ἀπ' τὸ ὅποιο ἦταν ἀδύνατον πατὴρ νὰ φύγῃ. Τότε ὁ Οὐόρμπεκ μεταχειρίστηκε ἕνα τολμηρὸ τέχνασμα. Ἐδίδωσε πῶς ἤθελε νὰ μ-

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐρρίκος Ζος.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχ. ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)
Π' ὅποια μέρη κ' ἂν περνοῦσε, ὁ Φραγκίσκος στρατολογουσε ὄσους ἦσαν εἰς θέσιν νὰ φέρουσι ὄπλα καὶ τοὺς ἐνθουσίαζε. Ἔτσι σὲ ὅσα ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ εἶχαν φτάσει ἢ διαταγῆς τῆς Αἰκατερίνης καὶ εἶχε ἀρχίσει ἢ σφαγῆ, ὁ Φραγκίσκος ἔπεφτε τρυφερός κατὰ τῶν σφαγέων, τοὺς αἰχμαλωτίζε καὶ τοὺς φυλάκιζε.

Τέλος, κατὰ τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου, ξαναγύρισε στὸν πύργο του κ' ἐκεῖ πέφασε δόλιχον τὸ χειμῶνα, κοντὰ στοὺς ἀγαστημένους του, μὲ ἡσυχία καὶ γαλήνη. Ἐντομεταξὺ, ἡ Ἀνναπέλλα εἶχε ἀνακτήσει τὴν ἰσχύα της κ' ἡ ὀμορφιά ἔλαμπε πάλι στὰ μάγουλά της.

Ἐνα ἀαθόρηστο χαμόγελο εὐτυχίας πλακίονταν τώρα στὰ χεῖλιά της. Ἡ Λουίζα πάλι ἦταν τραπεζογεμμένη κοντὰ στὸν ἀγαστημένο της Ζάν.

Στὶς 25 Ἀπριλίου, μπροστὰ σ' ὄλους τοὺς εὐγενεῖς τῆς ἐπαρχίας, ἐνὸς ἡ καμπάνες τοῦ Μονμορανοῦ χτυποῦσαν χαρμόσινα καὶ τὰ κανόνια βροντοῦσαν, ὑπογράφτηκε τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου τοῦ μέγα στὴ μεγάλη αἰθουσα τῶν τιμῶν τῦ πύργου.

Ὅταν ὁ δῆμαρχος ἐφώτισε τὸν εὐτυχισμένο μελλοντιμφο ποῦ ἦταν τ' ὄνομά του, ὁ Ζάν, μολοντὸ ὁ Φραγκίσκος τοῦ εἶχε παραδώσει ἅτ' τὴν προηγουμένη ἡμέρα ὄλους τοὺς τίτλους τῆς κομητείας ντὲ Μαργκενού, ἀπάντησε ἀπλά :

— Ὅνομάζομαι Ζάν ντὲ Παρνταγιάν.

Καὶ πλησίασε νὰ ὑπογράψῃ τὸ συμβόλαιον, ἐνὸς ἡ τραπεζοκαρτές καὶ χειροκροτήματα ἀντιχόσσαν σ' ὄλη τὴν αἰθουσα.

Ἐραῖα, γοητευτικὴ μέσα στὸ λευκὸ μεταξωτὸ φόρεμά της, ἡ Λουίζα ἀπλόωσε πλημμυρισμένη ἀπὸ συγκίνησι, τὰ χέρια της πρὸς αὐτὸν καὶ ψιθύρισε :

— Ἀγαστημένε μου! Ἀγαστημένε μου!...

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὴν ὁποία θὰ γίνονταν ὁ θρησκευτικὸς γάμος, ὁ καιρὸς ἦταν λαμπρὸς κ' ἡ φύσις φανόταν σάν νὰ ἐφώρταζε κ' αὐτῇ. Μονάχα ὁ Φραγκίσκος ἦταν μελαγχολικός, γιατί ἡ ἡμέρα ἐκεῖνῃ τῆς 26ης Ἀπριλίου τοῦ θιμῆξε διπλὸ εἶκος ἀαρθρῶς χρόνον, εἶχε γίνει ὁ γάμος του στὸ παρεκκλήσιον τοῦ Μαργκενού μὲ τὴ λατρευτὴ του Ἀνναπέλλα.

Καὶ νὰ ποῦ τώρα στὸ ἴδιο αὐτὸ παρεκκλήσιον θὰ γίνονταν ὁ γάμος τῆς πολυαγαπημένης του κόρης μὲ τὸν ἐλεγκτὸ τῆς καρδιάς της.

Ὅταν νύχτωσε, ὁ Φραγκίσκος, ἡ Ἀνναπέλλα, οἱ μελλοντιμφοι καὶ οἱ ὄσοὶ προσκαλεσμένοι τους, ἐγκατέλειψαν τὸ Μονμορανοῦ καὶ ἐξέκινησαν γιὰ τὸ Μαργκενού.

Ἡ νύχτα ἦταν ἰσέροχη καὶ χιλιάδες ἀστρων φώτιζαν τὸν οὐρανόν.

λῆση ἐμπιστευτικὰ στὸ δικωτητὸ τοῦ πύργου τοῦ Λονδίνου, κ' ὄταν ὁ δικωτητὸς μπῆκε στὸ κελλὶ του, ὁ Οὐδῶρμπεκ ὄρωμισε ἐναντίον του μ' ἕνα μαχαίρι καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἄν βγάλεις μιλά, σὲ σφάζω! Γδύσου ἀμέσως καὶ δώσε μου τὰ ρούχα σου γιὰ νὰ φύγω ἀπὸ δῶ μέσα.

Ὁ δικωτητὸς ὄμως πρόφτασε κ' ἐκέλευσε τοὺς φρουροὺς του, οἱ ὁποῖοι συνέλαβαν τὸν Οὐδῶρμπεκ καὶ τὸν δέσανε.

Κατῶν τοῦ νέου αὐτοῦ τοιμῆματος τοῦ Οὐδῶρμπεκ, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας διάταξε νὰ γίνῃ τὸ ταχύτερον ἡ δίκη του. Ἔτσι, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1499 ὁ Πέριαν Οὐδῶρμπεκ δικάστηκε καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατον.

Ἡρεμὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς ὁ νεαρὸς τυχοδιώκτης ἐβάδισε πρὸς τὴν ἐξέδρα, ὅπου τὸν περιμένε ὁ δῆμος μὲ γυμνωμένο τὸ μεγάλο σπαθὶ του.

Στάθηκε μιὰ στιγμή, κίτταξε περὶφρανα τὶς χιλιάδες τοῦ κόσμου ποῦ ἦταν μαζεμμένοι γύρω καὶ τὸν ἐγυμναζέει καὶ εἶπε :

— Ἄν εἶχα νικήσει στὴν τελευταία μάχη, ὄλος αὐτὸς ὁ κόσμος θὰ φώναζε τώρα : «— Ζήτω ὁ βασιλεὺς Ριχάρδος Δ' !».

Γονάτισε βυστερα, ἐσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ δημίου ἔπεσε ἐπάνω του βαρὺ, ἀμείλιχον...

Τέλος ἔφτασαν στὸ παρεκκλήσιον, ποῦ ἦταν ἀτέριττα στολισμένο καὶ ὅπου τοὺς περιέμεναν συγκεντρωμένοι ὄλοι οἱ χωρικοὶ τῶν περιχώρων.

Κοντὰ στὸ βωμό, στεκόταν μιὰ γριμὴ γυναικούλα, ἡ ὁποία ἔχυνε δάκρυα χαρῶς.

Καὶ τὸ μυστήριον ἄρχισε.

Ὁ Ζάν καὶ ἡ Λουίζα, καθὼς στεκόντουσαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, κίτταζόντουσαν ἀδιάκοπα γλυκὰ μέσα στὰ μάτια.

Πίσω τους, σὲ μιὰ πολυθρόνα, καθόταν ἡ Ἀνναπέλλα καὶ ὁ στρατάρχης, ὁ ὁποῖος κίτταζε μ' ἀνησυχία τὸ πρόσωπὸ της, ποῦ ἄλλαζε, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ εἶχε τρελλαθεῖ, ὄλοένα ἔκρασαι.

Τέλος, ὁ ἱερεὺς ἄλλαξε τὰ δαχτυλίδια, λέγοντας :

— Λουίζα Μονμορανοῦ καὶ Ζάν Παρνταγιάν, εἰσθε ἐνομινοὶ μπροστὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους γιὰ πάντα...

Τότε ἔξαφνα, ἡ Ἀνναπέλλα σερκόθηκε ὄρθια, ἔφερε τὸ χερὶ της στὸ μέτωπὸ της καὶ κίτταζόντας γύρω της μ' ἀπορία, εἶπε :

— Ποῦ βρισκομαι ; Ποῦ βρισκομαι ;

— Ἀνναπέλλα ! Ἀνναπέλλα ! φώναζε τότε ὁ Φραγκίσκος, ῥιχνοντας πρὸς αὐτὴν βλέμματα γεμάτα ἀγωνία.

— Μητέρα ! Μητέρα ! φώναζε κ' ἡ Λουίζα, τρέχοντας κοντὰ της.

Μὰ ἡ Ἀνναπέλλα περιέφερε ἐπὶ ἀρεκτὴ ὄρα τὸ βλέμμα της γύρω της, σάν νὰ προσπαθοῦσε νὰ προσανατολισθῇ καὶ στὸ τέλος, ἐνὸς μιὰ λάμψης περνοσε ἀπ' τὰ μάτια της, εἶπε :

— Τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Μαργκενού... ὁ βωμός... Ποῦς εἶν' ἐδῶ ; Ἡ κόρη μου !... Ἡ Λουίζα μου !... Ὡ !... εὐὸ εἶσα, Φραγκίσκο μου, ἡ ὄνειρεσίμα ; Ὅχι ! Ὅχι ! Δὲν εἶνε ὄνειρον... Εἴμαι πεθαμμένη καὶ βλέπω ὄν' αὐτὰ ἀπ' τὸν τάφο μου...

— Ἀνναπέλλα ! Μητέρα μου ! φώναξαν συγχρόνως μὲ σπαρταγιμὸ ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ Λουίζα.

Μὰ ἡ Ἀνναπέλλα ξαναεἶπε καὶ πάλι :

— Εἴμαι πεθαμμένη !...

Μιὰ θανάσιμη γλαμύδα ἀπλόθηκε στὸ πρόσωπὸ της κ' ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω. Ὁ Φραγκίσκος ἀνοῖξε τὰ χέρια του πρὸς αὐτὴ καὶ μόλις πρόφτασε νὰ τὴ δεχθῇ στὴν ἀγκαλιά του νεκρῇ.

Καὶ τότε ὁ ἱερεὺς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐνώσει πρὸ ὀλίγου τοὺς δυὸ νέους, εἶπε μὲ φωνὴ ἐπίσημη :

— Θεὲ τῆς εὐσταλαχίας καὶ τῶν οἰκτιρῶν... δέξου τὴν μεταστῆσαν... μάρτυρα τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀγάπης...

Ἐνα μῆνα μετὰ τὰ γεγονότα ποῦ διηγηθήκαμε παραπάνω, ὁ Φραγκίσκος Μονμορανοῦ, ἔχοντας πένθος βαρὺ, ἔκανε τὸν περιπάτὸ του κάτω στὸν κῆρον τοῦ πύργου του.

Ἐξαφνα, ἐνὸς ἡ ἥλιος βασιλευσε, εἶδε κάτω ἀπὸ μιὰ δειντροσοχία ἕνα ζευγάρι ποῦ περνοσε σριχταγχαλιασμένο.

Ἦσαν ὁ Παρνταγιάν καὶ ἡ Λουίζα.

Ὁ Φραγκίσκος, κατασπυγνιμμένος, ἀπλόωσε τὰ χέρια του πρὸς αὐτοὺς καὶ ψιθύρισε :

— Παιδιά μου, ν' ἀγαπιστέ. Καὶ νὰ εἰστε πάντα εὐτυχισμένα...

Ἐγὼ σπάθηκα δυστυχῆς στὴ ζωὴ μου, ἀλλὰ μὲ ἀποχρημόνετε τώρα μὲ τὴ δική σας εὐτυχία γιὰ τὶς συμφορῆς μου. Φτωχὴ μου Ἀνναπέλλα, ποῦ εἶσαι τώρα καὶ σὺ γιὰ νὰ εὐλογῆσης τὰ παιδιά μας ;...

Ποῦς ἔξορι ὄμως. Ἦσως τὴν ἴδια στιγμή, ἡ ψυχὴ τῆς Ἀνναπέλλας νὰ εὐλογοῦσε ἀπ' τὸν οὐρανὸ τοὺς δυὸ εὐτυχισμένους συζύγους...

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΕ ΔΥΟ ΔΟΓΑΚΙΑ

— Ἐνας Ἀμερικανὸς πολυκατομιμυρισχὸς νομιματισυλλέκτης, ἔχει στὴ συλλογὴ του ἕνα φαροδὸ καὶ μακροτάτο ζωνάρι, πάνω στὸ ὁποῖο εἶνε ραμμένα νομισματα διαφόρων ἐθνῶν, συνολικῆς ἀξίας 100.000 δολλαρίων, δηλαδή περίπου 16 εκατομμυρίων δραχμῶν !

— Ἡ ἀξία τῶν πούρων τῆς Ἀθάνας ἄρχισε νὰ ἐλαττώνεται τελευταίως σημαντικὰ, γιὰτι ἀνώτερα σὲ γεῦσι καὶ ποιότητα ποῦρα παράγουν ἡδὴ ἡ Βιρτζίνια καὶ ἡ Λαχομέη, ἀπὸ κατῶ Ἀθάνας ἐπίσης, ἀπόροι τοῦ ὁποῖου μετεφέρθησαν καὶ ἐφτυεῦθησαν ἐκεῖ.

ΣΤΙΧΟΙ
ΡΟΔΑ
Στὸ περιθόλι σήμερα δὲν ἦσαν φῶς τὰ ρόδα' ἀπ' τὴν ἀγῆ ἡ καταχνιῆς ἀπλόθησαν στους δρόμους
κ' ἐπνίξαν τὸ κάθε τι φεγγόβολο ποῦ εὐόδα κ' εἶχεν ἡ μέρα, τῆς νυχτὸς τὰ σύγκρα καὶ τοὺς τρέμους.
Τὰ πάντα ὄφνονον γιὰ τὸ φῶς μιὰ δέσησι ἀγλα, ἐνὸς φυσάει ἀνάλαφρο τὸ βραβυδὸ ἀεράκι
κ' ὄλα τὰ ρόδα τῆς βραγιάς κάνουνε λιτανεία :
«Ἄβριο τὸ φῶς, θριαμεικὸ κ' ὀδὸ' ἕνα συννεφάκι»
ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ